

Dr Robert A. Peterson, Duch Święty i zjednoczenie z Chrystusem, Sesja 8, Fundamenty zjednoczenia z Chrystusem, Dzieje Apostolskie, Uczestnictwo, Ewangelia Jana

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego nauka o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 8, Fundamenty zjednoczenia z Chrystusem, Dzieje Apostolskie, Uczestnictwo, Ewangelia Jana.

W tym wykładzie naszym celem jest dokończenie układania fundamentów doktryny zjednoczenia z Chrystusem w Ewangelii Jana i listach Pawła poprzez zakończenie przeglądu fundamentów zjednoczenia z Chrystusem w Starym Testamencie, który już omówiliśmy, w Ewangeliach synoptycznych, które omówiliśmy, a teraz w Dziejach Apostolskich, omówiliśmy dwa pierwsze aspekty, a mianowicie identyfikację ludu Bożego, tym razem z samym Jezusem i wylaniem przez niego Ducha Świętego na kościół, włączenie ludu Bożego, co ma wiele wspólnego z Pięćdziesiątnicą i jej skutkami, oraz chrzest chrześcijański, który inauguruje kogoś do kościoła.

Po trzecie, udział w zjednoczeniu z Chrystusem jest przewidywany w powtórzeniu historii Jezusa i w użyciu przez Łukasza motywu cierpiącego sługi Izajasza w Dziejach Apostolskich. Partycypacyjny aspekt zjednoczenia z Chrystusem pojawia się w dwóch głównych miejscach w Dziejach Apostolskich, w powtórzeniu historii Jezusa w życiu kościoła i w użyciu przez Łukasza fragmentów o cierpiącym słudze Izajasza.

Tak więc, po pierwsze, udział wierzących w powtórzeniu historii Jezusa w życiu kościoła. Oczywiście, powinniśmy postrzegać dwa tomy Łukasza, Ewangelię Łukasza i Księgę Dziejów Apostolskich jako całość. Dennis Johnson jest bardzo pomocny. Jego książka, *The Message of Acts in the History of Redemption*, jest znakomita i okazała się dla mnie bardzo pomocna.

Łukasz-Dzieje Apostolskie to jednostka. Dennis Johnson zauważa, że jednym z kluczy interpretacyjnych Dziejów Apostolskich jest Ewangelia Łukasza. Łukasz i Dzieje Apostolskie zawierają szereg paraleli, które wskazują ważne powiązania między historią Jezusa a historią wczesnego kościoła.

Najbardziej znaczącym połączeniem, gdy rozważamy zjednoczenie z Chrystusem w Dziejach Apostolskich, jest sposób, w jaki historia wczesnego kościoła jest pod wieloma względami powtórzeniem historii Jezusa, jak opowiedziano w Ewangelii Łukasza. Istnieją strukturalne znaczniki, które sugerują, że paralela Jezus-kościół jest

częścią literackiego zamysłu Łukasza. Paralele między Jezusem a kościołem na początku zarówno Ewangelii Łukasza, jak i Dziejów Apostolskich obejmują te.

Najpierw tylko o tym wspomnę, a potem wrócę i to udokumentuję. Namaszczenie przez Ducha jest pierwsze. Po drugie, kazanie wyjaśniające namaszczenie.

Po trzecie, skuteczna służba w mocy Ducha prowadzi do czwartego, opozycji, która rozcina prześladowania przez przywódców judaizmu. Przede wszystkim, jeśli chodzi o Ewangelię Łukasza i życie Jezusa, widzimy w Ewangelii Łukasza 3, że Jezus został namaszczony przez Ducha, Łukasza 3, 21-22. Teraz, gdy cały lud został ochrzczony, a także Jezus został ochrzczony i modlił się, otworzyły się niebiosa i Duch Święty zstąpił na niego w postaci cielesnej jak gołębica, a głos z nieba powiedział: Ty jesteś moim umiłowanym Synem.

Z wami jestem bardzo zadowolony. To Jezus namaszczony Duchem. Po drugie, kazanie wyjaśniające namaszczenie znajduje się w następnym rozdziale Ewangelii Łukasza.

W rozdziale 4 i wersecie 16 Jezus przybył do Nazaretu, gdzie został wychowany. Zgodnie ze swoim zwyczajem, poszedł do synagogi w dzień szabatu i wstał, aby czytać, zgodnie z modą. I podano mu zwój proroka Izajasza.

Rozwinął zwój i znalazł miejsce, gdzie było napisane: Duch Pański jest nade mną, ponieważ namaścił mnie, abym głosił dobrą nowinę ubogim. Posłał mnie, abym głosił wolność jeńcom i odzyskanie wzroku niewidomym. Abym wyzwolił uciśnionych, abym głosił rok łaski Pańskiej.

Następnie zwija zwój, siada i mówi zadziwiająco, w wersecie 21 Ewangelii Łukasza 4, dziś to pismo spełniło się w waszych uszach. Tak więc wzór jest ustalony przez Ewangelię Łukasza. Jezus zostaje namaszczony Duchem podczas swojego chrztu.

Następnie sam Jezus wygłasza kazanie, w którym wyjaśnia namaszczenie w kategoriach starotestamentowej przepowiedni proroka Izajasza w Księdze Izajasza 61, wersety 1 i 2. Po trzecie, skuteczna postuga w mocy Ducha. Widzimy to w wielu miejscach w Ewangelii Łukasza. Łukasz 4:1, Jezus, pełen Ducha Świętego, powrócił z Jordanu i był prowadzony przez Ducha na pustyni przez 40 dni, będąc kuszonym przez diabła.

4:14 i powrócił Jezus w mocy Ducha do Galilei, a wieść o Nim rozeszła się po całej okolicznej krainie. W Łukasza 4:18, jak czytamy, Jezus cytuje Izajasza 61, Duch Pański jest nade mną. I jeszcze jedno miejsce, w Łukasza 10:21, czytamy o Jezusie; w tej samej godzinie Jezus rozradował się w Duchu Świętym i powiedział: Dziękuję Ci, Ojczy, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i uczonymi, a objawiłeś je małym dzieciom.

Tak, Ojcie, bo taka była Twoja łaskawa wola. Jezus wypowiedział nieszczęścia na niepokutujące miasta i mówił o suwerennym planie Boga i wzajemnej znajomości Ojca i Syna, gdy fragment rozwija się dalej. Ale nasz punkt widzenia jest taki: Jezus radował się w Duchu Świętym, zanim wypowiedział te słowa.

Oto wzór w Ewangelii Łukasza: Jezus namaszczony przez Ducha, Jezus wygłasza kazanie wyjaśniające namaszczenie, widzimy skuteczną posługę w mocy Ducha w całej Ewangelii Łukasza, posługę Pana Jezusa prowadzącą do sprzeciwu / prześladowań przez przywódców judaizmu. Widzimy to w Łukasza 9:22 ; mówi swoim uczniom, aby zachowali to w tajemnicy. W tym momencie Syn Człowieczy musi wiele cierpieć i zostać odrzucony przez starszych, arcykapłanów i uczonych w Piśmie, i zostać zabity, a trzeciego dnia zmartwychwstać, Łukasza 9:22. Następnie właściwe intrygi mają miejsce w Łukasza 22 wersety 1 i 2. Teraz zbliżało się święto Przaśników, zwane Paschą, a arcykapłani i uczeni w Piśmie szukali sposobu, jak Go zabić, gdyż bali się ludu. A oto sedno sprawy: Łukasz w Dziejach Apostolskich pokazuje, w jaki sposób postępowanie Boga z wczesnym Kościołem przebiegało według tego samego czteroelementowego wzorca, który przed chwilą zaobserwowaliśmy w życiu Jezusa w Ewangelii Łukasza.

Tak więc, Łukasz część 1, jeśli chcesz, pokazuje te cztery elementy w życiu Jezusa, Łukasz część 2, czyli Dzieje Apostolskie, pokazuje je powtórzone w znacznym stopniu, nie dokładnie, w życiu wczesnego kościoła. Pozwól mi to udokumentować. Oczywiście, Dzieje Apostolskie 2 w Pięćdziesiątnicę to namaszczenie kościoła przez Ducha.

Bum, Duch Święty przychodzi w nowości i mocy; Bóg czyni pokaz dźwięków i światła, szum wiatru i języki ognia spoczywające na uczniach, i z pewnością jest namaszczenie przez Ducha. Zaraz po tym następuje pierwsze kazanie Piotra w Dziejach Apostolskich, a to, co robi, to wyjaśnia namaszczenie. Ci ludzie nie są pijani, mówi, ale to jest to, co zostało powiedziane przez proroka Joela.

W dniach ostatnich czytam Dzieje Apostolskie 2:17, a on cytuję Księgę Joela 2. W dniach ostatnich Bóg oświadcza, że wyleję mojego Ducha na wszelkie ciało. I właśnie to uczynił. Tak więc wzór z Łukasza w życiu Jezusa jest odtworzony we wzorze Dziejów Apostolskich w życiu kościoła.

Duch przychodzi w Pięćdziesiątnicę, kościół zostaje namaszczony, a zaraz po tym następuje kazanie wyjaśniające to namaszczenie; to byłoby kazanie Szczepana, który nie tylko cytuję Joela. Dalej pokazuje, jak Ojciec w wersecie 33 mówi, że Jezus został wskrzeszony z martwych, 32, będąc zatem wywyższony po prawicy Boga, otrzymawszy od Ojca obietnicę Ducha Świętego. On wylał to, co sami widzicie i słyszycie.

Po trzecie, posługa jest skuteczną posługą w mocy Ducha. Jezus ją miał, podobnie jak kościół, i zaczęła się wcześniej. Duch nie jest zawsze wspominany, chociaż uczniowie nieustannie apostołowie nieustannie oddają chwałę Jezusowi i mówią, że czynią te rzeczy w jego imieniu, ale czasami Duch jest wyraźnie wspomniany, jak w 4:8. Następnie Piotr, Piotr i Jan są witani przed Sanhedrynem i nie cofają się ani o cal, 4:8. Wtedy Piotr, napełniony Duchem Świętym, rzekł do nich, przełożonych ludu i starszych: Jeśli dziś jesteśmy przesłuchiwanym o dobrym uczynku, który uczynił człowiek chory, przez co ten człowiek został uzdrowiony, niech będzie wiadome wam wszystkim i całemu ludowi Izraela, że w imię Jezusa Chrystusa Nazarejczyka, którego wy ukrzyżowaliście, którego Bóg wskrzesił z martwych, przez niego ten człowiek stoi przed wami zdrowy. A w 4:31, gdy władze groziły apostołom, nie pomagało.

Tak naprawdę, w Dziejach Apostolskich 4:31, modlili się razem, a potem miejsce, w którym byli zebrani, zatrzęsło się, a wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym i dalej głosili słowo Boże z odwagą. Oto więc sedno sprawy. Udział w historii Jezusa, która jest w dużej mierze nauką Pawła, umarliśmy z Chrystusem, zostaliśmy z nim pogrzebani, z nim wskrzeszeni, zasiadamy z nim w niebie, a nawet jest poczucie, że, jak zobaczymy, powracamy z nim.

Pamiętajcie, powiedziałem, że w pewnym sensie to prawda. Paweł nie myli nas z Jezusem, ale mówi, że jesteśmy tak dynamicznie duchowo z Nim związani, że nasza prawdziwa tożsamość jako Jego ludu zostanie ujawniona dopiero, gdy się pojawimy, Kolosan 3:3, gdy On pojawi się w swoim drugim przyjsciu w tym samym wersecie. Słowo pojawiający się, czasownik pojawić się, jest użyte w odniesieniu do Jezusa i Jego kościoła w sposób niezwykły.

Tak jak było z Jezusem, tak jest z jego kościołem, namaszczeniem duchem, kazaniem wyjaśniającym namaszczenie, skuteczną służbą w duchu i po czwarte, oczywiście, Dzieje Apostolskie są wypełnione sprzeciwem/prześladowaniami ze strony przywódców żydowskich i nie musimy zagłębiać się dalej niż Dzieje Apostolskie 4:17 i 18. Prześladowania Pawła są niewiarygodne w drugiej połowie Dziejów Apostolskich, ale na razie, w 4:17 i 18, Sanhedryn rozmawia między sobą. Aby nie rozprzestrzeniło się dalej, to przesłanie, które ci ludzie głoszą o Jezusie wśród ludzi, ostrzeżmy ich, aby nie mówili już nikomu w jego imieniu.

Więc wezwali go i nakazali im, aby nie mówili ani nie nauczali w imieniu Jezusa. I oczywiście, nadal wsadzają ich do więzienia i tak dalej, i mocno prześladują kościół, dopóki kościół, Bóg go nie rozproszy i w ten sposób nie rozprzestrzeni ewangelii, zaczynając wypełniać obietnicę z Dziejów Apostolskich 1:8. W różnych momentach kościół nie tylko odtwarza historię Jezusa w swoim życiu dzięki Bożej opatrności, ale w różnych momentach Dziejów Apostolskich Jezus jest paralelizowany przez Piotra, Szczepana i Pawła. Paralele obejmują umierające słowo Szczepana, które odzwierciedlało mękę Chrystusa.

Jezus powiedział: Ojcze, przebacz im, bo nie wiedzą, co czynią, a Szczepan zawołał w agonii: Panie Jezu, przyjmij ducha mego i Panie, nie poczytaj im tego grzechu. A gdy to powiedział, zasnął. Jezus powiedział: Ojcze, w ręce Twoje oddaję ducha mego.

Stephen mówi, Panie Jezu, przyjmij mojego ducha. Jezus mówi, nie pomniejszaj im tego grzechu. I Stephen mówi mniej więcej te same słowa.

Widzimy paralelę nie tylko w słowach Szczepana, ale w ostatniej podróży Piotra, przepraszam, Pawła, gdzie postanowił powrócić do Jerozolimy po raz trzeci, tak jak Jezus. Przede wszystkim, Jezus w Ewangelii Łukasza, Łukasza 9:51, widzimy, że Jezus uważa swoje postanowienie za niewiarygodne. Kiedy zbliżały się dni, aby został wzięty, brzmi to jak Łukasz 1, jego wniebowstąpienie jest wezwane do jego wzięcia.

On postanowił udać się do Jerozolimy i rzeczywiście, nic nie powstrzyma go od ukończenia biegu i dotarcia do Jerozolimy, gdzie umrze za grzechy świata, za grzechy swojego ludu. Paweł, w podobny sposób, powraca do Jerozolimy po raz trzeci, jak widzimy w Dziejach Apostolskich. Chodzi nam o to, że istnieją paralele między życiem Piotra, Szczepana i Pawła w Księdze Dziejów Apostolskich.

I ilustrujemy tylko kilka z nich. To jest część tego większego punktu, uczestnictwa w powtórzeniu historii Jezusa. Niezapełnienie zjednoczenie z Chrystusem, ale to kładzie fundament pod zjednoczenie z Chrystusem w listach Pawła.

W Dziejach Apostolskich 20:22 Paweł mówi do starszych Efezu w Milecie, gdy mówi: Idę do Jerozolimy, zniewolony przez Ducha, nie wiedząc, co mnie tam spotka. A w 21:13: Jestem gotów, mówi, nie tylko zostać uwięzionym, ale nawet umrzeć w Jerozolimie dla imienia Pana Jezusa. Bracia nie mogą go od tego odwieść.

Próbują i w końcu mówią, że wola Pana się stanie. Poddają się Bogu. Tak więc Paweł stanowczo wraca do Jerozolimy po raz trzeci, tak jak Jezus.

Widzimy więc, jak apostołowie uczestniczyli poprzez replikację w historii Chrystusa. Powtarzali aspekty jego historii w swoim życiu. Ten udział sugeruje, że kościół uczestniczy w historii Jezusa w swoim uczniostwie i misji.

Rekapitulacja historii Jezusa w życiu wczesnego kościoła wskazuje na historię jako rodzaj zjednoczenia z Chrystusem poprzez społeczność z Nim, szczególnie społeczność z Jego cierpieniami. To uczestnictwo nie jest dokładnie równoległe do zjednoczenia z Chrystusem. Nie umniejsza to wyłącznej natury dzieła Chrystusa, ale daje obraz tego, co oznacza być zjednoczonym z Chrystusem.

Po drugie i ostatnie, jeśli chodzi o ten temat uczestnictwa w Dziejach Apostolskich, jako część boskiego fundamentu zjednoczenia z Chrystusem w Ewangelii Jana i

Pawła, to jest to uczestnictwo w Łukasowym wykorzystaniu fragmentów Izajasza o cierpiącym słudze. Przyjrzelśmy się im krótko, gdy myśleliśmy o starotestamentowym fundamencie zjednoczenia z Chrystusem. Teraz, w Ewangelii Łukasza, pieśni o słudze są wspominane w odniesieniu do Jezusa, podczas gdy w Dziejach Apostolskich są cytowane w odniesieniu do apostołów jako posłańców Boga.

Ponownie, ten wzór jest w życiu Jezusa, życiu Kościoła, a w tym przypadku apostołów. Po pierwsze, Symeon w Ewangelii Łukasza wita niemowlę Jezus jako „światło na oświecenie pogan”. Jest to aluzja do Księgi Izajasza 49:6. Zobaczymy, że Łukasz w Dziejach Apostolskich cytuje Księgę Izajasza 49 :6. Przeczytam ją tutaj raz i może ona spełniać podwójną rolę, ale jest fascynująca; Symeon cytuje tylko jej pierwszą część.

Łukasz cytuje cały werset w Dziejach Apostolskich. Izajasz 49:6, to jest zbyt mało, abyś był moim sługą, aby podźwignąć plemiona Jakuba i przywrócić ocalałych z Izraela. A oto zacytowana część.

Uczynię cię światłością dla narodów, aby moje zbawienie mogło być osiągnięte aż do krańców ziemi. Symeon wita małego Jezusa pierwszą częścią tych słów. To dziecko będzie światłem dla objawienia dla pogan, dla narodów, aluzją do Izajasza 49:6. W Dziejach Apostolskich 13:47 Paweł i Barnaba powołują się na ten sam fragment jako na polecenie dla siebie jako posłańców ewangelii.

Paweł zaczął mieć dobrą odpowiedź od tłumów w Antiochii Pizydyjskiej, a Żydzi w zazdrości, gdy Paweł i Barnaba wrócili, aby ponownie głosić, podburzyli tłum przeciwko apostołom, a w rezultacie odwrócili się od Żydów do pogan, i tak czyniąc, cytują ten werset. Przede wszystkim, Paweł i Barnaba mówią śmiało. Było konieczne, aby słowo Boże zostało najpierw powiedziane wam, Żydom, ponieważ odrzucacie je i uważacie się za niegodnych życia wiecznego.

Oto zwracamy się do pogan, Dzieje Apostolskie 13:46. Tak bowiem nakazał nam Pan, mówiąc: Uczyniłem cię światłością dla pogan, abyś niósł zbawienie aż po krańce ziemi — pełniejszy cytat z drugiej części Izajasza 49:6. A gdy poganie to usłyszeli, zaczęli się radować i wielbić słowo Pańskie, a wszyscy, którzy byli przeznaczeni do życia wiecznego, uwierzyli. Paweł i Barnaba odwołują się do tego samego fragmentu, co Symeon w Ewangelii Łukasza, w słowach, które właśnie przeczytałem.

W Ewangelii Łukasza Jezus jest światłem dla pogan, ale w Dziejach Apostolskich apostołowie stają się przedłużeniem tego światła dla pogan. Tak więc misja Kościoła jest zawarta w jego relacji z Synem. Po drugie, programowy werset Dziejów Apostolskich, Dzieje Apostolskie 1:8, nawiązuje do pieśni o sługach, aby zasugerować dalsze powiązania między Jezusem a jego ludem.

Ale otrzymacie moc, gdy Duch Święty zstąpi na was, i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie, w całej Judei, Samarii i aż po krańce ziemi. Podczas gdy cytowanie Dziejów Apostolskich 49:6 przez Symeona pomija ostatnią frazę, aby moje zbawienie dotarło do krańców ziemi, Łukasz podejmuje tę kwestię w Dziejach Apostolskich 1, gdy Jezus posyła swoich uczniów. Otrzymacie moc, gdy Duch Święty zstąpi na was, i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie, w całej Judei, Samarii i aż po krańce ziemi.

Dennis Johnson wyjaśnia, że „najbardziej wyraźną aluzją do pieśni o sługach jest wyrażenie odnoszące się do ostatniej części ziemi, bliski cytat, w tym cytacie, który jest werbalnie identyczny z Septuagintą, greckimi tłumaczeniami, odczytaniem Izajasza 49:6”. Tak więc użycie tego cytatu przez Łukasza w Dziejach Apostolskich 1 :8 rozszerza misję Jezusa poprzez jego kościół w Dziejach Apostolskich. W Ewangelii Łukasza Jezus jest światłem dla pogan.

W Dziejach Apostolskich kościół niesie to światło na krańce ziemi. Zarówno Jezus, jak i jego lud spełniają obraz cierpiącego sługi z Izajasza. Kościół spełnia obraz, o ile kontynuuje udział w historii Jezusa, ucieleśniając jego misję w swojej posłudze.

Potwierdzamy wyjątkowość Jezusa jako cierpiącego sługi. Tylko jego cierpienie odkupuje grzech. Cierpienie ludu Bożego nie odkupuje grzechu.

Później mówi o cierpieniach, wypełniając to, czego brakuje cierpieniom Jezusa, w swojej posłudze. Nie mówi o dokonaniu zadośćuczynienia. Paweł nawiązuje do faktu, że Chrystus, najwyraźniej, ten sam temat rozbrzmiewa w Księdze Objawienia.

Chrystus przeznaczył część cierpienia dla swojego kościoła. A w jedności z nim cierpimy, tak jak w jedności z nim będziemy uwielbieni. Tylko cierpienie Chrystusa jest odkupieńcze.

Ale gdy lud Boży cierpi w dążeniu do Jego powołania, uczestniczy w Jego historii. Udział, który Paweł później zasugeruje, oznacza coś więcej niż podążanie śladami Jezusa, ale raczej współuczestniczenie w Jego cierpieniach, abyśmy mogli również uczestniczyć w Jego chwale. Rzymian 8:17. Jesteśmy prawdziwymi dziećmi Boga, mówi kontekst, pod warunkiem, że cierpimy z Nim, abyśmy mogli być również z Nim uwielbieni.

Rzymian 8:17. Wniosek dotyczący Dziejów Apostolskich, podobnie jak w przypadku Starego Testamentu i Ewangelii synoptycznych, myśleliśmy w kategoriach inkorporacji, w kategoriach identyfikacji, inkorporacji i uczestnictwa jako poprzedników, jeśli wolisz, odkupieńczo-historycznych poprzedników zjednoczenia z Chrystusem. Te fragmenty Pisma Świętego nie nauczają doktryny zjednoczenia z Chrystusem, ale kładą fundament pod jej wykład w Ewangelii Jana i listach Pawła. W Dziejach Apostolskich zjednoczenie z Chrystusem nie jest wyraźnie stwierdzone, ani nie bada się wewnętrznych mechanizmów zbawienia.

Zamiast tego Dzieje Apostolskie starają się udokumentować rozprzestrzenianie się królestwa Bożego od Jerozolimy do Judei, Samarii aż po krańce ziemi. Gdy ludzie pokutują i wierzą w Jezusa, są chrzczeni i otrzymują Ducha Świętego. Dzieje Apostolskie dostarczają odkupieńczo-historycznego fundamentu dla zjednoczenia; to znaczy, Pięćdziesiątnica dostarcza rzeczywistości zjednoczenia urzeczywistnionego w życiu Kościoła w chrzcie przez Ducha i w uczestnictwie w historii Jezusa, i sugeruje dalsze kształtowanie się koncepcji zjednoczenia poprzez identyfikację, szczególnie w nawróceniu Pawła.

Nawrócenie Pawła było wydarzeniem historycznym, które zmieniło największego prześladowcę w największego orędownika, z należytym uznaniem, że Piotr był mistrzem w pierwszej połowie Dziejów Apostolskich. Paweł, jako apostoł pogan, nie miał sobie równych, a jednak to doświadczenie na drodze do Damaszku na zawsze utożsa miło go ze służą Chrystusa, jak mówi we wszystkich swoich listach, że służy Chrystusa. A jako apostoł, nawet ten powołany po terminie, 1 Koryntian 15, niegodny być nazwanym apostołem, ponieważ, jak powiedział, prześladowałem Kościół Boży, ale był apostołem i widział zmartwychwstałego Chrystusa w tym szczególnym pojawieniu się Chrystusa na drodze do Damaszku, jego szczególnej Chrystofanii, a Paweł nigdy nie był taki sam.

Zmieniło to jego tożsamość. Stał się człowiekiem w Chrystusie. Stał się człowiekiem zjednoczonym z Chrystusem, chociaż Dzieje Apostolskie nie mówią nam, co to znaczy.

Ilustruje to życie apostoła Pawła. Dzieje Apostolskie nie definiują doktryny unii, ale pokazują nam, jak wygląda unia, gdy jest realizowana w życiu ludu Bożego. Gdy rozważamy główne tematy Dziejów Apostolskich w świetle ich gatunku, była to opowieść o wczesnym Kościele, a nie doktrynalny list.

W świetle celu opisanego wzrostu Kościoła, a nie systematycznego wykładu wiary chrześcijańskiej, co jest przybliżeniem Listu do Rzymian, oraz kontekstu w Ewangelii Łukasza, Dziejach Apostolskich i całym Nowym Testamencie, więc gdy rozważamy główne tematy Dziejów Apostolskich w świetle jednego, jego gatunku, jest to wczesna narracja kościelna, jej cel opisujący wzrost Kościoła i jej kontekst jako części Ewangelii Łukasza, Dziejów Apostolskich i całego Nowego Testamentu, znajdujemy jedność nie wprost nauczającą, ale ustanowioną na scenie misyjnej. W Dziejach Apostolskich mamy wskazówki, jak powinno wyglądać życie Kościoła dzisiaj, gdy żyjemy w jedności z Nim. Na przykład powinniśmy rozważyć cierpienie, zwłaszcza z powodu prześladowań, jako formę uczestnictwa w Chrystusie.

Paweł tak czyni, abym mógł go poznać, Filipian 3, i moc jego zmartwychwstania, uczestnicząc w jego cierpieniach. Jest to wyraźne. Tak więc cierpienia nie należy unikać, a z pewnością nie należy go poszukiwać.

Cierpienia nie należy unikać, ale rozumieć je jako część tego, co oznacza bycie chrześcijaninem. Tak więc, te same trzy tematy identyfikacji. W tym przypadku Kościół jest utożsamiany z historią Jezusa, a poszczególni wierzący są utożsamiani z Jezusem, gdy przyjmują jego imię w chrzcie, wcieleniu, co jest Pięćdziesiątnicą, ale narodzinami Kościoła Nowego Testamentu, w którym ludzie stają się częścią ciała Chrystusa, otrzymując ducha, gdy odpowiadają na przesłanie ewangelii.

A także, oczywiście, udział w historii Jezusa, która jest odtworzona w zarysie w Dziejach Apostolskich, przewidując zjednoczenie z Chrystusem. Po zbadaniu lub położeniu fundamentu pod zjednoczenie z Chrystusem w Starym Testamencie, Ewangeliach synoptycznych i Dziejach Apostolskich, przechodzimy do rzeczywistego zjednoczenia z Chrystusem i mamy dwa bardzo różne przedstawienia w Nowym Testamencie. O, jest to w innych miejscach oprócz ewangelii Pawła i Jana.

Na przykład 1 List Jana ma kilka ważnych rzeczy do powiedzenia, które należy studiować w świetle ewangelii Jana. Jest kilka fragmentów w innym tekście Nowego Testamentu i innych księgach Nowego Testamentu, ale nie ma wątpliwości, że Jan i Paweł są teologami zjednoczenia z Chrystusem. Zjednoczenia z Chrystusem w ewangelii Jana.

Jan i Paweł mówią wiele o unii. Używają różnych idiomów, bardzo różnych idiomów, innego słownictwa i innego akcentowania, ale ich nauki się pokrywają. Chciałbym, abyśmy zbadali pięć fragmentów w Ewangelii Jana, z których wydobędziemy naukę o unii z Chrystusem.

Przede wszystkim, kazanie Jana o chlebie życia w Jana 6. Podam szczegółowe wersety, gdy będziemy nad nimi pracować. Wzajemne zamieszkiwanie Ojca i Syna w Jana 10. Po trzecie, wzajemne zamieszkiwanie Ojca i Syna oraz Ojca i Syna i wierzących.

W Ewangelii Jana 14. Jezus jest krzewem winnym, wierzący są latoroślami w Ewangelii Jana 15. Po piąte, wzajemne zamieszkiwanie Ojca i Syna oraz Syna i wierzących w Ewangelii Jana 17.

Pięć fragmentów. Mowa Jezusa o chlebie życia, Jan 6. Wzajemne zamieszkiwanie Ojca i Syna, Jan 10. Wzajemne zamieszkiwanie Ojca i Syna oraz ich i wierzących, Jan 14.

Jezus krzewem winnym, wierzący latoroślami, Jan 15. Wzajemne zamieszkiwanie Ojca i Syna oraz Syna i wierzących, Jan 17. Najpierw mowa Jezusa o chlebie życia, Jan 6, a oto wersety: 32 do 35, 40 do 41, 40 do 41 i 38 do 58.

Mowa Jezusa o chlebie życia, Jan 6:32 do 35 i 48 do 58. Jan 6 umieszcza zjednoczenie w kontekście wcielenia Syna Bożego i Bożego planu zbawienia.

Za pomocą znaku i kazania, co jest nierzadkim połączeniem w czwartej ewangelii, za pomocą znaku i kazania, Jezus przedstawia się jako chleb z nieba. Uczniowie Jezusa rozdają ludziom chleby i ryby. Kiedy wszyscy są najedzeni, uczniowie zbierają dwanaście koszy z kawałkami resztek chleba.

To jest tło. To jest znak, który jest słowem Jana Apostoła na cuda Jezusa. Głównym słowem Jezusa na to samo jest dzieła, które Ojciec dał mu do wykonania.

Więc jest znak, rozmnożenie chlebów i ryb, cud Boży. Jan łączy ten znak, ten cud, z przestaniem, aby kazanie i znak szły razem. Manna z nieba.

Jezus łączy ten cud z historią odkupienia Starego Testamentu. Przypomina to wielu czytelnikom o Jezusie rozmnożeniu chleba i ryb, o nakarmieniu Izraelitów manną przez Boga w Księdze Wyjścia 16. Ludzie proszą o znak w Księdze Wyjścia 16, przypominając im, że Bóg nakarmił ich ojców manną na pustyni.

Ludzie w czasach Jana proszą Jezusa o znak przypominający mannę. Dał im chleb z nieba do jedzenia, Jana 6:31. Jest to cytata z Nehemiasza 9:15, podsumowujący zaopatrzenie Boga dla jego ludu — dzień po dniu w ich wędrówce przez pustynię.

Jest to również podobne do języka w Psalmie 78:24, 25 i Psalmie 105:40. Tak więc Jan 6:31 cytuje Nehemiasza 9:15, Psalm 78:24, 25 i 105:40. W Jana 6:32 i 33 widzimy, że Jezus przewyższa ten wielki cud.

Wtedy Jezus rzekł do nich: Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam, nie Mojżesz dał wam chleb z nieba, ale mój Ojciec dał wam prawdziwy chleb z nieba. Albowiem chlebem Bożym jest Ten, który zstępuje z nieba i daje życie światu. Jak to jest w zwyczaju w Ewangelii Jana, źle rozumieją Jezusa i mówią: Panie, dawaj nam tego chleba zawsze.

Szukają stałego bufetu. Chcą regularnego jedzenia z nieba i nie muszą pracować na jedzenie. I źle to rozumieją.

Jedną z cech stylu Jana, jedną z kilkunastu cech stylu Jana, są nieporozumienia. Jezus przemawia na płaszczyźnie duchowej. Ludzie rozumieją go na płaszczyźnie fizycznej.

Źle rozumieją jego słowa. Czasami jest z tym związany humor. Czasami jest tajemnica.

Prawie zawsze jest objawienie tego, kim jest syn Boży. Zgodnie z oświadczeniem Jana w Jana 20:30 i 31, Jezus uczynił wiele innych znaków w obecności swoich uczniów, które nie są zapisane w tej księdze. Ale te znaki są zapisane, abyście uwierzyli, że Jezus jest Chrystusem, Synem Bożym, i abyście mieli życie w Jego imieniu.

Jezus zastępuje postacie ze Starego Testamentu. Zastępuje postacie, instytucje i wydarzenia. Tutaj zastępuje dawanie Izraelowi manny przez Boga za pośrednictwem Mojżesza.

Manna tymczasowo zaspokajała fizyczny głód Izraela do następnego dnia. Ale słowo, które stało się ciałem, zaspokaja duchowy głód świata. Ponownie wskazałem na nieporozumienie, a werset 35 jest znaczący.

Ja jestem chlebem życia. Kto przychodzi do mnie, nie będzie łaknął, powiedział Jezus. Kto we mnie wierzy, nigdy nie będzie pragnął.

Jak woda zaspokaja pragnienie, a chleb głód, tak wcielony syn Boży zaspokaja każdego wierzącego duchowo. W wersetach od 36 do 47 mamy panoramę ról ojca i syna w zbawieniu. Pozwólcie mi przeczytać tę sekcję.

Po tym, jak powiedział, że jest chlebem życia i po tym, jak uczynił paralelę, przychodząc do Niego i wierząc Mu w 35, Jezus mówi: Powiedziałem wam, że mnie widzieliście, a jednak nie wierzycie. Wszystko, co mi daje Ojciec, przyjdzie do mnie, a tego, który przychodzi do mnie, nie wyrzucę precz. Zstąpiłem bowiem z nieba nie po to, aby pełnić swoją wolę, ale wolę Tego, który mnie posłał.

A to jest wola Tego, który mnie posłał, abym ze wszystkiego, co mi dał, niczego nie stracił, ale wskrzesił to w dniu ostatecznym. Albowiem taka jest wola Ojca mego: Każdy, kto patrzy na Syna i wierzy w Niego, ma życie wieczne, a Ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym.

Żydzi więc szemrali przeciwko niemu, ponieważ powiedział: Ja jestem chlebem, który zstąpił z nieba. Jezus powiedział, oni powiedzieli, oni powiedzieli, czyż to nie Jezus, syn Józefa, którego ojca i matkę znamy? Jakżeż teraz mówi: Zstąpiłem z nieba? Jezus im odpowiedział: Nie szemrajcie między sobą. Nikt nie może przyjść do mnie, jeśli go nie pociągnie Ojciec, który mnie posłał, a ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym.

Napisano u proroków, że wszyscy będą nauczani przez Boga. Każdy, kto usłyszał i nauczył się od Ojca, przychodzi do mnie. Nie znaczy to, że ktokolwiek widział Ojca, oprócz Tego, który jest od Boga.

Widział Ojca. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Kto wierzy, ma życie wieczne. Ja jestem chlebem życia.

Wasi przodkowie jedli mannę na pustyni i pomarli. To jest chleb, który zstępuje z nieba, aby go jeść i nie umrzeć. Ja jestem chlebem żywym, który zstąpił z nieba.

W tych wersetach przedstawiono panoramę roli ojca i syna w zbawieniu. Myślę, że to dobry moment, aby zrobić przerwę, ponieważ jest to nieco zawiły i piękny, nieco dłuższy fragment. Więc podejmiemy to ponownie w naszym następnym wykładzie.

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 8, Fundamenty zjednoczenia z Chrystusem, Dzieje Apostolskie, Uczestnictwo, Ewangelia Jana.